

Store Opens 8:30 Sharp

ZELLERS

A CANADIAN CHAIN OF THRIFT STORES

Extra Trained Salespeople for Your Convenience

A New Canadian Organization

Specializing In Canadian-Made Goods

GRAND OPENING TOMORROW!

Compelling Values! Adorable Styles! New Silk Dresses

Tremendous assortment of stunning styles. Levels Crepes and Satins. "March 7th" Fashion's newest cut collar — also Brown, Green, Navy, Black. Sizes 16 to 24. Value \$125 and \$85. **OPENING SALE PRICE \$2.98**

Exquisite Evening Dresses

\$6.97

Charming Sunday-Nite Dresses

\$4.98

Smart Jersey Dresses

Trim—characteristically—and what a beautiful. Fine quality Jersey. With variety styles and colors. **ESSE VALUE FOR \$1.98**

Jersey Dresses for Girls 7 to 14 **\$1.49**

Chiffon Hosiery

First Quality Stockings. Very fine, sheer, lace-like. Full length. **69¢**

Full Fashioned Hose **49¢**

Dull Finish Rayon Hose **25¢**

Hats! Hats! Hats!

They're all, fashionable, durable felt. New lines — new finishes. Sizes, men's to women's. They're worth \$15. We're selling them for **69¢**

Be Sure to See These! **\$49.50 to \$69.50**

New Winter Coats

Offered Tomorrow at

\$24.50

They're irresistibly beautiful—and the price saving is enormous. You'll snugge into the huge Fur Collar. You'll adore the tricky sleeves and big Fur Cuffs. Your choice of sleek Creola Bronchite, lovely Boucle, novelty Woolens—trimmed with Black, Brown or Cross Fox — Persian Lamb, Caracul, WOOL, Furzeze, Chinese Sables, Jeanette. Matching silk linings—many interlined. 3 and 4 buttons.

Our Lay-Away Plan

makes you to reserve your New Coat NOW—by placing a Small Deposit with us. Ask our Sales-lady for further details.

SIZES 14 TO 22

Bargain! You Bet! They're Worth \$1.50 to \$2.50. Come Early and Avoid the Rush on This Value!

INZERÁT ČIERNÍKOVÁ TEREZA

Cushion
Ladies' Slip-on Glo
\$1.44

Uncle
Nightgowns
\$5.99

Shoes
Ladies' Boudoir Slippers
29¢

Shoes
Ladies' Cape Gloves
98¢

Shoes
Men's Ties
44¢

Shoes
Men's Broadcloth Shirts
69¢

Shoes
Men's Sweaters, Pullovers for Boys
97¢

Handbags
Ladies' Metal Ornaments
85¢

Vest and Bloomer Sets
59¢

Ladies' Flannelette Gowns
49¢

Ladies' Boudoir Slippers
29¢

SOAP — 5 bars for 25¢

Turkish Towels
27¢

Children's Pantie Dresses
77¢

Children's Pajamas
59¢

Costume Jewelry
Chokers, Pendants, Bracelets, Earrings
37¢

Elastic Girdles
94¢

ZELLERS

Men's Hose
44¢

Men's Combinations
98¢

Men's Sweaters, Pullovers for Boys
97¢

Men's Ties
44¢

Work Pants
79¢

Foulard Dresses
69¢

Men's Sweaters, Pullovers for Boys
97¢

Men's Ties
44¢

Work Pants
79¢

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

ZELLERS LIMITED
Yonge at Albert St.

Tereza Čierníková

INZERÁT

Postával jsem na jednom z nejnudnějších vlakových nádraží hlavního města. Bylo krásné počasí, což bylo v době, ve které jsem žil, velkým plus. Žil jsem vlastně v době, kdy umělci měli velkou naději se proslavit, takže neváhali vyčnívat, když se jim tato možnost naskytla.

Vlak na toto nádraží sice jezdil hojně, ale málokdy tu zastavoval. Ti, co zde chtěli nastupovat, si často museli vlak doslova ‚stopnout‘, aby jim zastavil. Nic se tu nedělo a díky tomu stopování se raději lidé o deset minut déle prošli a čekali na jiném nádraží, aby vlak zastavil i bez jejich pomoci. Takže nic se tu nedělo a bylo tu prázdné. Člověk by si řekl, že je to to pravé místo pro feťáky a podobné ‚zjevy‘. Ovšem kdeže! Sic tu sem tam přespal bezdomovec (nebo spíše milující manžel, jež byl na hodinu vyhnán z domu kvůli podezření z nevěry), ale bylo tu o nádraží pečováno. Nádraží bylo v barokním stylu, krásné, zachovalé a asi proto jsem sem zkrátka rád chodil jen tak.

Každé ráno sem chodil nějaký muž nebo žena, kteří si chtěli přivydělat, a sesbírali odpadky. Následovala uklízecí četa na vydrhnutí záchodů a umytí potřebného. Pak přišla buď postarší paní, která měla břicho jak balon a vždy nosila upnutý saténový kostýmek (sukně dlouhá až po zem), u které jsem

nikdy nevěděl, kde jí co končí, nebo starý pupkatý pán, který nosil zase kalhoty takové velikosti, že mu při chůzi padaly do takové výšky, že zahalovaly kolena, ale odhalovaly velkou část jeho pozadí. Naopak jeho bílá košile, jež byla každým dnem stejná, byla celkem krátká a jeho kravata ještě kratší. Na hlavě sotva pár vlásků, oproti té nepříjemné paní, která si na svou trvalou perfektně hleděla. Byli sehraná dvojka, ale i naprosté protiklady. Takže mi ani nepřišlo zvláštní, když jsem na jejich vizitkách spatřil stejná příjmení. Protiklady se přitahují, jak prosté.

Nicméně jsem stejně na toto nádraží chodíval nejraději. Rád jsem si vlak „stopoval“, ale ještě radši se díval a sledoval okolí. Pána a paní Nevkusovi jsem si pamatoval natolik proto, že jsem je kreslil. Ne, opravdu jsem nebyl potulným kreslířem! Byl jsem zkrátka umělec na pokraji propasti. Potřeboval jsem nutně nějakou inspiraci, motiv. Vlastně cokoliv, co by mě udrželo nad vodou nebo vyhouplo rovnou k oblakům. Měl jsem tři měsíce na to, abych nakreslil několik děl, díky kterým jsem se měl uchytit v uměleckém průmyslu. Mohl jsem se dostat na fakultu, na kterou jsem chtěl. Dostal jsem, díky známostem, druhou šanci, jež jsem nechtěl promrhat. Ovšem zatím to vypadalo dost špatně.

Po každém nezdařilém ránu, kdy na nádraží nikdo nepostával, nelehával a Nevkusovi byli stejně nevkusní jako předešlý den, vždy jsem se opřel o prostřední sloup a vytáhl cigaretu. Se zapálenou

v ústech jsem stál opřený a pokoušel se zachytit vše, co mě obklopovalo. Ono to bylo těžké dát do přírody sebe, ale pokoušel jsem se.

Zkrátka, sebe, no – abych to vysvětlil. Mé díla nebyly skvělými díly, pokud v nich nebyl kousek mě samého. Jinak se vlastně kresba ani ničím nelišila. Každý umělec musí mít poznávací značku a tou mou byl pocit, jež v ostatních zůstal po zhlédnutí díla. To, co vyvolá pocity, se přece pamatuje.

Do přírody jsem to ale jen tak přenést nemohl. Bylo to nadmíru těžké. Takže jsem si vytáhl cigaretu, vložil do pusy a zapálil.

Tehdy ten den jsem měl na sobě bílou zakasanou košili, kšandy a kalhoty. Na nohou typické hnědé polobotky, jak to udávala móda. S cigaretou jsem si připadal trochu drsně, ale nevím, na koho jsem chtěl udělat dojem, když v blízkém okolí nebylo ani živáčka. A Nevkusovy nepočítám. Napadlo mě, kolik asi vydělávají, když vysedávají celé dny na jednom nudném nádraží a lístky na vlak prodávají maximálně mně nebo nějakým cizincům či turistům, kteří jsou neznalí a kteří stejně odejdou na jinou stanici kvůli tomu, že neumějí a vlastně ani neví, že vlak se tu musí stopovat.

„Nemohl byste se alespoň zeptat, jestli nevadí někomu ve vašem okolí několika metrů velkém, že si zapálíte? Ono je to totiž slušnost! Stačilo by se zeptat aspoň žen, protože většina z nich to považuje za

vulgární nebo neslušné! A jak jde vidět, já jsem žena!“ vykřikla na mě nějaká slečna, která se vedle mě z ničeho nic objevila. Vážně jsem si jí nevšiml, ani jejího příchodu ani toho, že musela vedle mě postávat dobré dvě minuty.

Když jsem ji spatřil, zapomněl jsem vyfouknout kouř z mých plic a ty se vmžiku rozkašlaly. Odhodil jsem cigaretu a ona ji rychle, ale elegantně, zašlápla. Nepomohla mi s mým záchvatem kašle, spíš mi přišlo, že se mi úšklebkem na tváři vysmívá.

„Vidíte, to máte z toho kouření! Příště se zeptejte, nashle!“ to už nebylo tak ostré, ale hrubé to bylo. Pak si odběhla stopnout vlak a nastoupila.

Popravdě jsem měl co dělat, abych se zpátky narovnal. Netroufal jsem se znova nadechnout, aby se náhodou za mnou opět neobjevila a tentokrát mě nezkritizovala za to, že dýchám její vzduch. Jen tak v předklonu s rukama opřenýma o kolena jsem se snažil zhluboka a neslyšně nadechnout a posléze i vydechnout. Ovšem až po nějakých minutách mi došel její půvab. Měla dlouhé černé vlasy a oči v barvě nebe. Rty natřeny výraznou červenou rtěnkou, na sobě bíločervené puntíkaté šaty a na nohou jednoduché barevné baleríny. Chvilku jsem se zamyslel nad tím, co řekla. Zmínila se o tom, že snad příště? Ano! Příště se mám raději zeptat! Možnost, že to myslela obecně, mě ani nenapadla. Já se rozhodl ji příště namalovat.

I.

Druhého rána jsem zhruba tou dobou opět postával na nádraží. Stále jsem pozoroval své okolí, jestli se ta černovlasá slečna někde neukáže. Nevkusovi byli ze mě celkem nervózní, protože jsem si dosud ještě nekoupil ani lístek a oni nemohli pokračovat v jejich nicnedělání, protože nechtěli být neslušní k zákazníkům. Chápete, když se dívali na film na notebooku, který měli skrytý za kupou časopisů, nechtěli být vyrušováni pitomci, jako já. Nedočkavě nahlíželi zpoza toho informačního okénka, jestli jsem se konečně neuráčil přiblížit a lístek koupit. Ovšem já si vlastně v plánu ani koupit lístek neměl. Ten den jsem nechtěl nikam jet. Chtěl jsem jen potkat tu slečnu.

Nevkusovi po nějaké hodině pochopili, že nikam neodjízdim, takže se vrhly na svou každodenní činnost. Já pochopil, že asi ona slečna nepřijde. Vytáhl jsem opět s balíčku cigaretu a chtěl si ji zapálit, když v tom momentu jsem uslyšel krátké odkašlání (cigareta je snad nějakým alarmem nebo jak to mám chápat?). Usmál jsem se tak široce, až mi

cigareta z úst vypadnula. Viděl jsem jen ladnou nožku (tentokrát s botkami na malém podpatku), jak zašlapuje opět celou cigaretu.

„Co jsem vám včera řekla, mladý pane? Asi jste velmi tvrdohlavý a nedáte na rady ženy,“ promluvila, ale už méně káravě jako včera.

Když jsem na ni pohlédl, usmívala se. Vlasy měla tentokrát sčesané do vysokého drdolu, širokou čelenku k tomu. Na uších měla velké barevné klipsny a na rtech opět rudou rtěnku. Měla kratší zvonovou sukni zelené barvy a červený jasny krátký top. Omluvně jsem na ni pohlédl, ona se usmála ještě více, pak mrkla na hodinky a opět odcupitala stopnout vlak.

Abych se přiznal, během toho momentu jsem si ji zkoušel zaznamenat do paměti tak přesně, jak jen to šlo. Každou její viditelnou i méně viditelnou vrásku, křivku, obrys, linii. Zaregistroval jsem i její nohy i profil, který mi opravdu nečekaně utkvěl v paměti nejvíce.

Sedl jsem si na lavičku nádraží, cigarety opět schoval do kapsičky a vytáhl papír s pěkně ostrouhanou tužkou. Začal jsem její hlavou – kreslil jsem linie jejího nosu, rýhy rtů. Následovaly vlasy a každý detail její čelenky. Uši, klipsny...

Stínoval jsem každý detail jejího obličejce, každý vlas měl svou podstatu, svůj úkol. Nakreslil jsem ji po

ramena. Když jsem se posléze na kresbu podíval, užasl jsem. Tohle potřebuju. Kresba číslo jedna je hotova.

Šel jsem domů s hřejivým pocitem u srdce. Doufal jsem, že ji opět uvidím. Stačilo ještě několik momentů na to, abych ji zachytil i v jiných okamžicích. Toužil jsem ji nakreslit nejen z profilu, když vyhlíží vlak, ale také tehdy, kdy se zlobí, kdy se usmívá, kdy přemýšlí, kdy pláče. Ne, opravdu jsem v ní nenašel zalíbení, ale zkrátka byla za poslední dobu jediná, která ve mně probudila talent, o kterém jsem sic věděl, ale za poslední čas ho nijak neukazoval. Byla také důvodem, proč bych se zrovna já mohl dostat na fakultu, o které jsem snil.